АКО СВОБОДАТА НЕ ТИ Е ДАДЕНА, ТРЯБВА ДА Я ВЗЕМЕШ!

КАТАРЗИС

БРОЙ 3

Книжката се разпространява безплатно: дарения под всякаква форма са добре дошли ☺

СЪДЪРЖАНИЕ:

В укриване на смъртта	3
Работа „в системата"	5
Промишлено животновъдство	9
Фрийганизъм	13
Живот и оцеляване	17

Здравейте!

Колективът на "Катарзис" събра необходимото вдъхновение и намери сили за своя трети удар. В настоящия трети брой сме включили текстове относно участието в капиталистическата система, жестокостите на промишленото животновъдство и воденето на алтернативен начин на живот.

Нашата цел не е "да ви възпитаваме", а всички ние да се учим един от друг. Не твърдим, че нашите идеи са по-правилни и по-важни от вашите. Много от вас имат знания и опит много по-различни от нашите и ние бихме желали да се учим от вас така, както желаем да изразим нашите собствени убеждения. Ние не сме доволни от света, в който живеем. Дори обградени от толкова много смърт и отчаяние, ние се борим за постигане на желанията си, защото все още се чувстваме живи. Много са пречките в днешния свят, които не ни позволяват да живеем щастливо: ограничени сме от правителства, капиталистически икономически системи, религиозни суеверия, културни ограничения, омраза и невежество, подчинението и безнадеждността на тези около нас. За нас "революция" е момента, в който човек се отскубва от тези ограничения и принуди, поема управлението на собствения си живот и превръща мечтите си в реалност. Това е нещото, което искаме да правим. Това е нещото, което се опитваме да постигнем, отчасти, с издаването на тази книжка.

Всички материали включени в "КАТАРЗИС" са използвани без разрешение от техните автори. Няма запазени права. Чувствайте се свободни да използвате всяка част от книжката, както намерите за добре.

fu©k copyright

Интересни места в Internet:

На български:

www.bulgaria.indymedia.org
www.a-bg.net
www.savanne.ch/svoboda
www.zazemiata.org
www.radr.net/ZBG
www.vegetarianstvoto.hit.bg

На английски:

www.crimethinc.com
www.crimethinc.net
www.infoshop.org
www.indymedia.org
www.foodnotbombs.net
www.earthfirst.org
www.greenanarchy.info
www.freegan.info
www.peta.org
www.nocompromise.org
www.adbusters.org
www.stencilrevolution.com

ЗНАНИЕТО Е ОРЪЖИЕ. ДА СЕ ВЪОРЪЖИМ!

Може да изпращате коментари, критики, идеи, материали и любовни писма до:

katarzis@riseup.net

При сегашното положение, колко живеене имаме в живота си? Колко сутрини се будим, чувствайки се наистина свободни, тръпнещи за живот, очаквайки с притаен дъх преживяванията от новия ден? Колко нощи заспиваме с чувство на задоволство, удовлетворени от нещата, случили се през изминалия ден? Повечето от нас чувстват, сякаш всичко вече е решено без нас, като че ли животът не е творческа дейност, а по-скоро нещо, което ни се случва, без да сме взели участие в него. Това не е да си жив, това е просто оцеляване: да не бъдеш умрял. Днес прекарваме повече от времето си в жалки кутийки, наречни офиси, в автомобили и търговски центрове, както и пред екраните на телевизори и компютри. Разбира се, повечето хора се страхуват от промяна и поемане на риск; те не могат да си представят, че има нещо по-ценно от физическата сигурност. Техните сърца може и да туптят, но те вече не вярват в собствените си мечти, камо ли да се впуснат след тях.

Но ето как революцията започва: малцина от нас дръзват да преследват мечтите си, разчупваме старите модели за поведение, обгръщаме всичко, което обичаме (а в процеса откриваме това, което мразим), мечтаем, търсим отговори, действаме извън границите на установените правила и наредби. Други ни виждат да правим това, виждат хора, осмеляващи се да бъдат по-креативни и по-авантюристични, по-щедри и по-амбициозни, отколкото са си представяли, че е възможно, и така един по един се присъединяват към нас. Веднъж достатъчно хора приели този нов начин на живот, точката на критичната маса е накрая достигната, и обществото само по себе си започва да се променя. От този момент светът започва да се преобразява: от плашещо и отчуждено място, в друго, изпълнено с възможности и радост, където животът ни е в наши ръце и всяка мечта може да се реализира.

И така, правете каквото искате с живота си, каквото и да е то! Но, за да сте сигурни, че ще получите това, което желаете, първо помислете внимателно, какво наистина е то и как бихте подходили за получаването му. Анализирайте света около вас, така ще знаете кои хора и сили ви пречат и възпрепятстват желанията ви, и кои са на ваша старна... и как бихте могли да действате съвместно с нас. Ние сме тук, живеейки до краен предел, очаквайки ви – пътувайки на авто-стоп през цели континенти, пишейки красиви стихове на брега на морето, свирейки звуците на съпротивата във влажните мазета и по ветровитите покриви, правейки любов под звездите през топлите летни нощи, организирайки политически протести и борейки се за създаването на свят без експлоатация, разруха и господство. Животът ви очаква по върховете на неизкачените планини, сред пушеците на лагерните огньове и горящите сгради, в прегръдките на любимите хора, които ще преобърнат вашия свят с главата надолу. Елате и се присъединете към нас!

CrimethInc.

В укриване на смъртта

Ето едно упражнение, което да пробваш у дома. Ще ти е нужен единствено работещ секундомер или някакъв часовник, който просто да отмерва ,освен часовете и минутите, и секундите.

Преди да започнеш се настани на удобен стол и си разпусни дрехите. Сега наблюдавай стрелката, която отмерва секундите, докато обикаля около целия часовник. Опитай се да си представиш момента на твоята смърт - може би след десетилетия далеч в бъдещето, а може би само след няколко години или дори месеци (кой знае?). Изчакай стрелката да достигне до края и да започне да отброява минутата отново - гледай на тази минута като на една минута от твоя живот. Сега си представи как часовникът отброява минутите на живота ти до момента на твоята смърт. Опитай упражнението отново, представяйки си момента на смъртта след няколко десетилетия, след това го пробвай представяйки си го след една година, после след един месец, следващата седмица...тази вечер! В крайна сметка никога не знаеш кога ще се случи. Сега започни да следиш стрелките за часовете и минутите. Какво правеше преди 24 часа по това време? А преди 48 часа? А преди една минута? Какво ще правиш след една седмица по това време? Представи си, че смъртта ти ще настъпи след една седмица! Помисли добре - ако знаеше, че това наистина е така, какво щеще да правиш точно в този момент. Какво щеше да правиш по това време утре? Повтори тази стъпка от упражнението представяйки си, че този път денят на смъртта ти ще настъпи след една година. Променя ли това нещата в твоите мисли относно това, какво ще правиш днес или утре, ако знаеше датата на смъртта си? Сравни нещата, които си свършил през последните 24 часа с тези, които щеше да си свършил ако си знаел, че ще напуснеш този свят след месец или година. Сравни и нещата, които си свършил за последния месец, година или дори десетилетие, ако щеш с тези, които щеше да направиш ако знаеше, че точно днес до края на дните ти щяха да остават 30 дни или 12 месеца. Колко по-различен щеше да е живота ти, ако знаеше датата на наближаващата ти смърт. Щеше ли да си готов да умреш след месец или година, живял досегашния си живот по този начин?

Всъщност, повечето от вас, които сега четът този текст и участват в това упражнение ще живеят още много години или дори десетилетия (защото ти си още млад/а - животът е пред теб). Но все пак - погледни отново стрелката върху часовника, отброяваща секундите, и следи как описва изминалите минути, отброявайки и тези, които ти остават до края, тези които ти се изплъзват. Дали наистина живееш живота, който искаш да живееш? Живееш ли този живот, в който всеки един момент от миналото можеш да погледнеш и запомниш доволен от себе си, ако внезапно си осъзнал, че той е на път да свърши. Живееш ли живот, в който всеки един момент е вълнуващ и запомнящ се - всяка една минута е пълноценно прекарана? Ако отговорът ти е "не" - какво можеш да направиш през времето, което все още ти остава (колкото и да е то) - да превърнеш живота си в това, което ти се

иска да бъде. Защото всички ние имаме само определено време живот, дадено ни на този свят и трябва да го използваме, имайки това в предвид.

Ако откриеш, поглеждайки назад, че си прекарал години от живота си, живеейки без да обръщаш внимание на смъртта - не се учудвай - това не е необичайно. Това е така, защото нашето социално-културно обкръжение не ни окуражава да мислим достатъчно за границите, които природата е наложила на живота ни. Смъртта и годините са отречени и скрити настрана, като че ли са нещо страшно и неудобно. Старите хора в обществото, биват "скрити" в старчески домове - като прокажени, поставени в колония за прокажени. Билбордовете, снимките от списанията и рекламите по телевизията, които виждаме на всяка крачка, ни показват само здрави мъже и жени в техните младини. Гробищата, които някога са увековечавали мъртвите и са запазвали място за тях в спомените на живите, сега са забравени в изоставени квартали, обрасли в трева. Когато човек умирал преди, ритуалите отбелязвали празненството на неговия живот и напомняли на надживялите го за човешката смъртност, а сега са често считани за истинска неприятност. Смъртта е неучтива и неудобна, счита се за лош церемониал, защото за нея няма място в днешния забързан свят на корпоративно оедряване и рекордно очевидна консумация. Нашите сложни таблици и лъскави списания нито приемат това, нито предлагат някакво обяснение как можем да я приемем и разберем (смъртта) според нашите ценностни системи и живот. И наистина, ако се спрем и обсъдим темата, може би ще открием, че когато осъзнаем границите на нашия живот, да живееш с телевизионните комедии и доброто си обществено положение, изглежда много по-маловажно отколкото преди. Нашето културно затишие относно човешката смъртност ни кара да забравяме, колко много значат личните моменти от живота ни – тези, които всъщност са нашия живот. Задължен си да прекарваш безброй часове гледайки телевизия или балансирайки банкови сметки - часове, които в поглед към миналото би прекарал разхождайки се по плажа с любимия човек, готвейки вкусотии на децата си или приятелите, пишейки поезия или дори пътувайки на стоп в Южна Америка! Истината за нашата бъдеща смърт не е лесно да бъде приета за никого, но със сигурност е по-добре да я обмислиш сега отколкото после, когато ще съжаляваш, че не си го направил по-рано, но ще е вече твърде късно.

Съвременното обществено отрицание на смъртността има по-дълбока значимост, отвъд предназначението му за отговор на нашите страхове относно смъртта и избирателната му заслепителна способност да запазва затворническото ни обществено положение. То е знак на нашата нестихваща борба за избягване от кръговрата на природата и установяване на неестествена неизменност в света. Човешката ни смъртност е стряскащо доказателство, че нямаме контрол върху всичко и ако бързаме да отхвърлим това и не го приемем и започнем да живеем с него - медицинските (научните) експерименти и изследвания няма да ни помогнат с нищо. Струва си да се запитаме дали изобщо е наложително да се правят такива неща. От самата зора на Западните Цивилизации, човекът жадува за доминация, не само над света и другите хора, но и за такава над сезоните и дори над времето. Този човек говори за вечното великолепие на нашите богове и империи и проектира нашите градове и корпорациите си да съществуват във вечността. Строи паметници

И разбира се, високопоставените директори на корпорациите, носещи най-голямата отговорност от всички, за вземането на решения, причиняващи огромна разруха и замърсяване. За да те винят, не е необходимо да притежаваш акции в корпорация, да си собственик на фабрика или химичен завод.
Осигурявайки основните си нужди, като храна, дрехи, подслон и транспорт без да похарчат и пукната стотинка, фрийганите имат възможност значително да намалят работата си (почасова или временна работа) или въобще да елиминират нуждата от постоянна заетост. Така може да посветим времето си в грижи за нашите семейства и приятели, може да участваме активно в най-различни доброволчески инициативи (Food Not Bombs, създаване и поддръжка на обществени градини, разпространяване на информация за най-различни проблеми и др.), стремейки се да променим заобикалящия ни свят към по-добро. Тоталната безработица не е вариант за всеки – много по-трудно е да си намериш безплатен зъболекар, отколкото безплатни книги. Но чрез ограничаване на нашите финансови нужди, дори и тези от нас, които работят, могат съзнателно да ограничат работното си време, и да възвърнат контрола върху собствения си живот.

ЖИВОТ И ОЦЕЛЯВАНЕ

Каквото и да твърди медицината, съществува разлика между живота и оцеляването. За да си жив, не е достатъчно да имаш само сърцебиене и мозъчна активност. Да бъдеш жив, наистина жив, е нещо много по-сложно и по-великолепно. Медицинските инструменти измерват кръвното налягане и температурата, но не забелязват радостта, страстта, любовта, и всички други неща, правещи живота значим. За да направим живота си смислен и да извлечем най-доброто от него, ние ще трябва да дефинираме наново самия живот. Трябва да се освободим от чисто клиничните определения, като използваме тези, имащи общо с това, което в действителност чувстваме.

В пейзажите изпълнени с бетон, тухли и асфалт, обществените градини са същински оазис от растения, открити пространства и места, където хората се събират, работят заедно, отглеждат и споделят храна, и събарят бариерите, разделящи хората в днешното общество, където всички сме се изолирали един от друг.

„Дивите събирачи" демонстрират, че може да се изхранваме без супермакерти и да се лекуваме без аптеки, стига само да познаваме ставащите за ядене растения и лекувитите билки, растящи навсякъде около нас. Дори в градските паркове може да намерим позлезни храни и билки, даващи ни ново разбиране за действителността, че нашето изхранване в крайна сметка не идва от корпоративните производители на храна, а от майката земя. Някои приемат събираческия начин на живот много по-сериозно, като напускат градовете и тръгват по пътя на дивото, опитвайки се да изградят общности в дивата природа, оцеляващи чрез примитивен начин на живот.

Намалена заетост / умишлена безработица

Каква част от живота си жертваме, за да плащаме сметки и да купуваме все повече и повече нови неща? За повечето от нас работата означава да жертваме свободата си, приемайки заповеди от някой друг и подлагайки се на постоянен стрес, скука, монотонност, и в много случаи рискове за нашето физическо и психическо благосъстояние.

Веднъж осъзнали, че проблемът със социалните и екологични злоупотреби не се дължи на няколко лоши продукта или няколко огромни компани, а на цялата система, то ние започваме да осъзнаваме, че като работници сме зъбни колела в една машина за насилие, смърт, експлоатация и разруха. Служителят в магазин за телешко месо по-малко ли е отговорен за жестокостите в промишлените ферми, отколкото работника в тези ферми? А рекламният дизайнер, намиращ начини за по-добрата продажба на продукта? Ами счетоводителят, занимаващ се с документацията на фирмата, помагащ и да остане в бизнеса? Или пък работникът в завода за хладилници?

и небостъргачи, които възнамерява да стоят за винаги там като свидетелство за неговата победа над времето. Но тази победа може да бъде постигната само на определена цена, а тази цена е прекалено висока. С цената на това, че щом нищо не си отива и не умира, нищо не ще идва и нищо не ще се ражда; това, че света, който създаваме ще бъде статично стандартизиран свят, който не ще крие никакви изненади за нас. Ще е добре, ако внимаваме да не осъществим тази наша най-мрачна мечта, създавайки такова въображаемо място, където всичко би било от лошо по-лошо; един замръзнал свят, в който никой никога няма да се страхува от смъртта, защото всеки ще "съществува" завинаги и никой няма да живее за себе си - за мига.

Имаш един живот да живееш - живей го сега.

РАБОТА "В СИСТЕМАТА"

АКО ГИ БИЕМ В ТЯХНАТА ИГРА, ВЕЧЕ СМЕ ЗАГУБИЛИ

Е, вие имате група с действително важно послание и искате то да достигне до колкото се може повече хора, затова се опитвате да станете наистина известни и да продадете възможно най-много албуми. Или пък сте политически активист и мислите, че е необходимо да използвате основните медии, за да образовате хората по някакъв важен проблем. Използването на тези методи за достигане до хората изглежда много смислено – иначе кой ще ви обърне внимание? Да, вие сте наясно, че правите компромис със самата система, с която се опитвате да се борите, но целта си заслужава... Всички правим някакви компромиси, нали така?

Но си струва и да помислим, дали в крайна сметка участието в тяхната система на убийствена конкуренция и масов маркетинг изобщо може да ни помогне да променим света. Какво ще стане ако спрем да правим техните компромиси, спрем да играем тяхната игра съвсем и концентрираме всичките си усилия върху създаването на собствени канали за разпространяване на нашите идеи по други начини?

Революцията няма да бъде излъчена по телевизията

Разбира се те ви искат в техните телевизионни шоута, радиопредавания, рок фестивали, големи звукозаписни компании. На тях не им пука дали продават плява или анархистическа революция, дотогава докато това кара хората само да гледат и да купуват. Те са наясно, че рано или късно хората със сигурност ще се отегчат от безсмислената безстрастна лигава продукция, с която постоянно ги заливат, затова разчитат на теб като източник на нови идеи и "стилове", които да експлоатират. Те знаят, че ако успеят да открият начини да ти продадат обратно твоя собствен израз на възмущение, да извлекат печалба от крайното чувство на неудовлетвореност, което *тяхната* система създава – значи са те победили. Те знаят, че никакво послание, което можеш да разпространиш по *техните* канали, не може да бъде по-могъщо от посланието, което самото използване на тяхната медия внушава: "Останете на нашите вълни – S*tay Tuned*".

Никакво чувство, което евентуално можете да предизвикате с телевизионни изяви или продажби на СиДи-та в големите търговски вериги не е по-важно от освобождаващото чувство, предизвикано от силата на хората да действат сами. Гледането на телевизия и пазаруването поддържат хората пасивни, наблюдаващи неща, в които никога няма да вземат участие, и хора, които никога няма да срещнат, купувайки това, което им предлагат корпорациите, вместо да създадът своя музика, свои идеи, свой живот. За да мотивираме хората да действат, ние трябва да осъществим много по-пряк контакт с тях.

Стойностите на масовата продукция

"На сцената аз правя любов с 10 000 души, след което се прибирам вкъщи самотна" – Дженис Джоплин

Научени сме да мислим за успеха в числа и количества. Ако да промениш живота на един човек е добро нещо, то да промениш живота на хиляди трябва да е голяма работа. Лесно е да се види откъде сме се научили да разсъждаваме така: цялото наше общество се върти около масовата продукция. Колкото повече единици можем да преместим, колкото повече клиенти можем да обслужим, колкото повече гласове можем да получим, колкото повече пари и неща притежаваме, толкова е по-добре, нали?

Но може би не е възможно да затрогнеш хиляди хора толкова дълбоко и толкова силно, колкото един или няколко. И в края на краищата, може би не е толкова революционно да има един човек или група хора, казващи на всички останали кое е правилно и кое не. Няма ли да е по-добре да опитаме децентрализиран подход, където всеки работи в близък контакт с хората около него, вместо няколко души да водят анонимната маса? Дали вие, вашата група, или вашият лейбъл, можете да спасите света само със собствените си сили? Защо не се доверим на всички останали и да работим заедно? (И давате ли си сметка колко енергия, труд и време трябва да се хвърлят, за да се постигне успеха, който планирате с разпространяването на своето послание?)

допринася за цялостната консумация на автомобили и бензин.
Употребата на автомобили е неизбежна за някои фрийгани, затова те се опитват да намалят своята зависимост към изкопаемите горива, като използват коли с дизелови двигатели, преустроени да вървят на „гризел" (растително олио). Те буквално зареждат резервоарите си с употребявано олио, което събират от различни ресторанти (още един пример за практичната употреба на отпадъците).

Безплатен подслон

Фрийганите вярват, че притежаването на жилище е право, а не привилегия. Както е жестоко хора да гладуват, докато огромни количества храна отиват на боклука, то също така е недопустимо хора да умират от студ по улиците, докато земевладелци, хазяи и общини са запечатали множество празни сгради, защото не са могли да извелкат печалба чрез отдаването им под наем.

Скуотърите са хора, които окупират и възстановяват изоставени и порутени сгради. Повечето скуотъри са фрийгани. Скуотърите вярват, че истинските нужди на хората са по-важни от абстракции като частната собственост, и че собствениците на сгради, които не позволяват на хората да живеят в тях, дори и на места, където настаняването е крайно необходимо, не заслужават да притежават тези сгради. Освен настаняването с цел живеене, скуотърите често превъщат изоставените сгради в обществени центрове, в които се провеждат най-различни мероприятия (артистични изложби, концерти, екологини образователни програми и др.).

Раззеленяване и природосъобразен живот

Живеем в общество, където храната, която ядем, е често отглеждана на хиляди километри от нас, преминала е през множество процеси за обработка, а и много често е генно-изменена, за да издържа по време на дългото транспортиране и съхранение в складовете. Всичко това причинява големи екологични щети. Заради този процес губим чувството за промяна на сезоните и цикъла на живота, но някои от нас осъществяват по-здрави връзки със земята, практикувайки градинарство и диво събиране.

Много градски еколози са започнали да превръщат заринатите с боклуци, изоставени парцели земя в зелени обществени градини. В квартали, където големите универсални магазини зареждат предимно недоброкачествени храни, обществените градини се явяват като много добър източник на здравословна храна. Където въздухът е токсичен и предизвиква редица заболявания, дърветата в обществените градини произвеждат кислород.

Може би най-всеизвестната фрийганска практика е „градското събиране” (urban foraging/dumpster diving). Тази техника включва търсенето и събирането на стоки от боклука на различни търговци, производители, офиси, пазари и други места, където се изхвърлят полезни неща. Въпреки обществените стереотипи и разбирания за боклука, намираните от фрийганите стоки са безопасни, използваеми и в почти перфектно състояние. Някои улични събирачи търсят сами, други ходят по групи, но винаги „уловът” се споделя с всеки желаещ. Групи като Food Not Bombs събират годна за ядене храна от пазари, ресторанти и др., която в противен случай би отишла на боклука, и приготвят вегетариански ястия, които се раздават безплатно на публични места на всеки желаещ.
Събирайки отпадаците на търговци, офиси, училища, домове и други, фрийганите се сдобиват с храна, напитки, дрехи, книги, вестници, списания, кухненски съдове, мебели, техника, играчки, велосипеди и всякакви други видове консуматорски стоки. Вместо да допринасят за увеличаването на отпадъците, фрийганите съкращават боклука и замърсяването и намалят цялостното ниво на отпадъчния поток.

На някои места се провеждат събития известни като „Наистина, Наистина, Безплатен Пазар” (Really, Really, Free Market). На тези събития хората носят най-различни неща, които споделят с другите. Всеки дава и взема, но дори и една стотинка не се обменя. Разбира се в днешно време е почти невъзможно изобщо да не пазаруваме. Когато се наложи на фрийганите да пазаруват, те купуват употребявани стоки (втора ръка) и подкрепят малките кооперативи и семейни прозводители, вместо алчните корпоративни тирани.

Минимизиране на отпадаците

Поради постоянното тършуване из отпадъците на нашето прахосническо общество, фрийганите са много добре запознати и отвратени от огромните количества боклуци, които ежедневно се създават и затова са избрали да не са част от този проблем. Така, фрийганите внимателно рециклират, наторяват почвата с органични вещества, и поправят стари вещи, вместо да ги заменят с нови. А всичко, което не се използва, се раздава на приятели или на „безплатните пазари”.

Екологичен транспорт

Фрийганите са наясно с бедствените социални и екологични въздействия на автомобила. Всички знаем, че колите замърсяват въздуха с изгорелите газове, но не мислим за другите разрушителни фактори, като например, изсичането на горите в диви местности за построяването на огромни автомагистрали и смъртните случаи на хора и животни причинени от катастрофи. Също така, масовата употреба на петрола в наши дни създава икономически подбуди за клането в Ирак и други части на света. Поради тези причини фрийганите отказват да използват автомобили и са избрали алтернативни начини за предвижване – пътуване на стоп, ходене, каране на велосипеди, скейтбордове и кънки. Пътуването на стоп запълва пространството в колата, което в противен случай би останало неизползвано, като по този начин не се

Една политическа рок-група правеща шоу пред девет хиляди души може да рецитира революционни лозунги към всеки, който е там и слуша, но си остава безсилна да достигне истински до хората там, издигнали ги на пиедестал като велики “музиканти”, “артисти” и “герои”. От друга страна, една ъндърграунд група свиреща също толкова пламенно пред четиридесет души, в доста по-интимна обстановка може да взаимодейства персонално с всеки и да им покаже, че всеки е способен да направи това, което те правят. Така те имат потенциала да вдъхновят четири нови групи (или подобни на тях революционни проекти), увеличаващи тяхната ефективност експоненциално. Същото се отнася и за малките независими музикални компании, писателите, ораторите, хората на изкуството и, разбира се, различните активисти и организатори.

Работа в системата

Повечето от нас не изпитват голямо удоволствие от нещата, които ни се налага да вършим работейки “в системата”. По-удовлетворяващо е да прочетем книгата, която ни вълнува, отколкото да пишем домашни за училище, да използваме нашите способности, енергия и време за работа по проекти и кампании по наш избор, вместо да се продаваме на работодателите, но се чувстваме, сякаш трябва да работим за тях независимо дали искаме или не. Никога не ни идва наум, колко по-забавен и може би по-ефективен ще бъде нашият труд, ако го изтръгнем от техните ръце и го устроим по наше собствено желание. *Естествено*, че началото ще бъде трудно, но какво може да бъде по-тежко от това да продължаваме да живеем по сегашния тъп начин до края на живота си? По-добре е да се посветим на радикалната му замяна, отколкото на незначителни козметични промени.

Може би ще възразите, че вие отвътре ще се борите със статуквото, че ще промените нещата отвътре? В края на краищата, това е което *те* ни казват. Разбира се системата има своите “подходящи процедури”, чрез които хората с възражения да се опитат да подобрят нещата – това е аварийният клапан за изпускане на налягането, когато хората станат *прекалено* активни. Мислите ли, че властта действително ще предостави на всеки да използва *техните* закони и методи, за да я

обезвласти? Ако системата действително предлагаше възможности за истинска промяна, хората вече щяха да са се възползвали от тях много отдавна. Безброй поколения са се оставяли да ги убедят, че те могат да успеят там, където другите са се провалили – така са се появили и адвокатите, и репортерите. Те са циничните останки от идеалистично настроени млади хора, повярвали, че системата може да бъде реформирана.

Освен това, наистина ли си вярвате, че причините поради които работите "в системата" са действително истинските? Всички ние още от малки сме "програмирани" да желаем успеха и да се самооценяваме спрямо богатството и социалния статус, независимо дали това ни харесва или не. Възможно ли е да сте станал журналист, професор по политически науки или рок звезда, защото не можете да си представите нито една друга възможност за сериозна; защото се страхувате да престъпите линията на сигурността, която ви привързва към безопасността на "нормалния" начин на живот? И как можете да сте сигурни, че не е тъмната страна на сърцето ви, която ви кара да търсите успеха; частта, която обича общественото внимание и чувството за превъзходство, което популярността и високото социално положение ви дават? Наистина, изглежда страхотно да можете да сте в състояние да обясните на своите родители вашите цели и да ги накарате да приветстват решенията ви ... но дали това е правилния начин за вземане на решенията за това как *можете* да промените света?

Нека се вслушаме в нашите сърца, да повярваме на нашия инстинкт и да отхвърлим всичко, което ни отегчава и насилва. Ние трябва да укрепим нашия идеализъм и нашата готовност да поемаме рискове, вместо да откриваме нови начини как да интегрираме нашето разочарование и отчаяние обратно в системата, която ги е породила. Запомнете, че всеки ден загубен за "използване на системата" удължава с още един ден времето, което ще трябва да изчакаме, за да могат новите нейерархични хоризонтални мрежови структури и новите по-добри начини на живот да заменят старата система.

СИНЕ, РЕВОЛЮЦИЯТА НЕ Е ДА ПОКАЖЕШ НА ХОРАТА КАК СЕ ЖИВЕЕ, А ДА ГИ ПОДТИКНЕШ ДА ЖИВЕЯТ.

ФРИЙГАНИЗЪМ

Фрийганите са хора, водещи алтернативен начин на живот, базиран на ограничено участие в съвременната икономика и минимална консумация на ресурси. Противопоставяйки се на днешното материалистично, морално апатично, алчно и постоянно подчиняващо се общество, фрийганите се стремят да създават общности, характеризиращи се със щедрост, социална загриженост, сътрудничество и свобода.

След продължителен бойкот на продуктите на много големи корпорации, отговорни за нарушаването на човешките права, унищожаването на природата и жестоката експлоатация на животните, много хора откриха, че без значение какво купуваме, в крайна сметка се стига до подкрепянето на нещо непочтено. Много от нас осъзнаха, че проблемът не е в няколко лоши корпорации, а в цялата система.

Фрийганизмът е тотален бойкот на капиталистическата система, където стремежът за печалба е засенчил всички етични съображения. Така, вместо да избягваме покупката на продукти от някоя лоша корпорация само, за да подкрепим друга, ние се опитваме да не купуваме нищо, доколото това е възможно. А когато пазаруването е неизбежно, го правим по най-добросъвестен начин.

Думата фрийган се получава от „фрий" (свободен) и „веган". Веганите са хора, които не употребяват животински продукти или продукти тествани върху животни, защото не желаят да допринасят за животинските страдания. Фрииганите достигат много по-далече в своите възгледи, осъзнавайки, че в комплексната, индустриална, масово-производствена икономика, която се води единствено от печалбата, злоупотребите с хората, животните и земята изобилстват във всички етапи на производството (от добива на сурови материали, до производството и транспорта) и във всеки продукт, който купуваме. Експлоататорският труд, изсичането на горите, глобалното затопляне, заличаването на туземни общности и култури, унищожаването на дивата природа, замърсяването на въздуха и водата, поддържането на репресивни диктатури, спомагащи големия бизнес, разбиването на работнически профсъюзи, и детският труд са само някои от многото въздействия на привидно безобидните продукти, които консумираме всеки ден.

Фрийганите използват различни стратегии за практичен живот, базиран на техните принципи:

Използване на отпадъци

Живеем в икономическа система, където продавачите ценят единствено земята и стоките, носещи им печалба. Консуматорите са подложени на постоянна атака от реклами, казващи им да заменят старите стоки с нови, по-хубави и по-добри. Тази практика допринася за създаването на огромни количества отпадъци, с които много хора биха могли да се хранят и издържат. Фриийганите избягват разточителната консумация, като търсят и събират продукти, вместо да ги купуват. Те не позволяват да се хабят жизнени ресурси, когато много хора са лишени от храна, дрехи и подслон, и спомагат за намаляването на отпадъците отиващи на сметищата и инсинераторите (отговорни за увеличаването на раковите и астматични заболявания в районите, където са разполложени).

спрат да дават достатъно мляко, те се изпращат в кланницата, за да може да се изкарат допълнителни пари и от тяхното месо.

Химикали и промишлени ферми

Помишлените ферми буквално представляват затвори и концентрационни лагери. Животните отглеждани в тях създават идеални уславия за бързото разпространение на бактерии и болести. По време на втората световна война са започнали да се разработват антибиотици и много скоро те са намерили приложение в промишленото животновъдство. Тези лекарства създават токсични остатъци в животинската тъкан. Хранителните продукти, които хората купуват, съдържат много от тази тъкан. Всяка година ставаме свидетели на увеличаващия се брой заболявания от салмонела, рак, диабет, сърдечни болести и множество алергии, причинени от замърсени яйци, месо и млечни продукти. Тези заболявания са трудни за лечение, защото много от тях са резистентни към антибиотици. В промишлените ферми се използват и други химикали: много животни биват хранени със стимулиращи растежа хормони, пестициди, хербициди и други химикали, които се насъбират в животинските тъкани и млякото.

Какво може да направите:

1. Не допринасяйте за животинските стардания. Изберете вегетарианска диета, която е в началото на хранителната верига. Яжте здравословни растителни храни, вместо животински продукти.

2. Информирайте останалите хора за жестокостите в промишлените ферми

3. Насърчавайте ресторанти и магазини да осигуряват вегетариански продукти.

Как да се измъкнем от омагьосания кръг?

Да, често изглежда, сякаш няма алтернатива на работата “в системата”, ако искаме нещо да бъде свършено и нашите идеи да не останат затворени в тесните рамки на нашите общности. Но защо да пазим общностите си в тесни рамки? Наистина, ако вложим цялата си енергия в разширяването на пространствата, в които можем да контактуваме като свободни и равни човешки същества, вместо да се опитваме да поправяме горящата машина на това обречено общество, ние ще успеем да постигнем поне същия, а вероятно и по-голям успех. Представете си какво ще можем да постигнем ако запазим своя потенциал в свои ръце и откажем да го пилеем работейки за тяхната система дори и една минута.

Не съществува никакво оправдание за това да пропиляваме част от нашия живот вършейки неща, които не желаем или таланта и силите си за подсилване на системата срещу която се борим. Вместо това, нека се борим толкова упорито и да живеем толкова ярко, че другите, затворени в своите клетки от “нормален” живот да могат да ни видят, да се въодушевят и да се присъединят към нас в нашето пълно отхвърляне на стария свят с всички негови тъпотии. Нека направим нашите общности нещо повече от това, което са сега; нека ги направим по-отворени и по-способни да предоставят повече солидарност и взаимопомощ, така че всеки, който желае да може да се присъедини към нас.

Системата в която живеем ни предлага само губещи игри, така че защо да играем в тях? От *нас* зависи да създадем нови правила на играта – по-удовлетворяващи и по-вълнуващи от сегашните. Нека не се опитваме да ги бием в тяхната игра, а да ги накараме да играят нашата!

Обществото ни постоянно бива заливано с образи на щастливи животни, живеещи във ферми, където кравите спокойно пасат в тучни зелени полета, а пилетата свободно се разхождат в селския двор. Тази представа за отглеждане на животни е далеч от реалността. По-голямата част от животните, които се отглеждат за храна, водят жалко съществуване в затворени, тъмни и пренаселени съоръжения, наречени промишлени ферми.

Развитие на промишлените ферми

Промишленото животновъдство започва през 20те год. на 20ти век, скоро след откриването на витамините A и D. Тъй като използването им като добавка към храната на животните позволява отглеждането им без слънчева светлина и физическа свобода, хората започнали да ги затварят във фермите през цялата година. Най-големият проблем, разпространяването на различни болести, бил лесно разрешен с появата на антибиотика през 40те год. на миналия век. Фермерите осъзнали, че могат да увеличат продуктивността и да намалят производствените разходи, използвайки механизирани технологии и конвейерни линии. За съжаление, тази тенденция на масово производство причинява огромна болка и страдание на животните.

В наши дни на животните, отглеждани в промишлени ферми, се дават антибиотици, хормони и други химикали, а гените им биват изменяни, като всичко това се прави с цел да се повиши тяхната продуктивност. В хранителната индустрия животните изобщо не се приемат като такива; те са по-скоро машина за добив на храна. Те са затваряни в малки клетки с метални решетки, където въздухът е изпълнен с амонячни изпарения, а светлината е изкуствена или изобщо липсва. Те биват осакатявани по ужасни начини. Всичко това е доказателство, че много често влиятелните корпорации, произвеждащи храна, не спазват дори минималните стандарти за хуманно отношение.

Бройлери

Всяка година се отглеждат милиарди пилета за месо. Тази индустрия се управлява от около 60 компании, които са създали стабилен олигопол на пазара. Бройлерите са селективно отглеждани и генетично изменяни, за да придобият по-големи размери. При този начин на отглеждане птиците стават толкова тежки, че техните крайници не могат да издържат собственото им тегло. В резултат на това се получават счупвания или изкривявания на краката, а много често сърцата им не издържат. Само за 7 седмици те достигат рекордното тегло от 1,5 кг. Птиците се отглеждат не в клетки, а в специални помещения, за да се предотврати появата на синини по телата им, което, от своя страна, би възпрепятствало продажбата на месото им. За да се избегнат възможни сбивания между бройлерите техните клюнове и нокти се изрязват, а помещенията са неосветени.

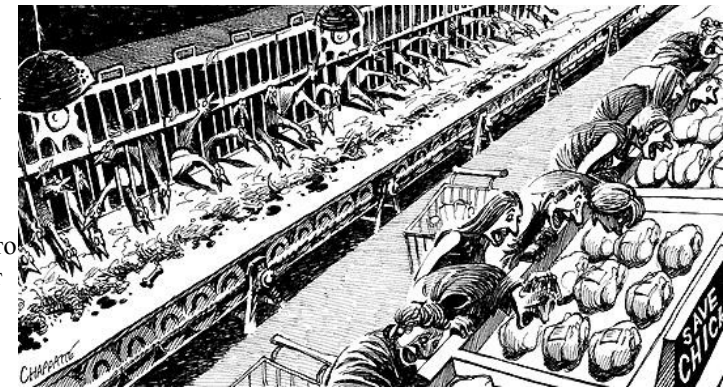

Кокошки носачки

Кокошките, които се отглеждат за снасяне на яйца, обитават малки клетки с наклонени подове, които, от своя страна, причиняват огромно неудобство на животните и деформация на ходилата. Кафезите са с размер 35,5 см² , където са натъпкани средно между 5 и 8 птици. Тъй като носачките не разполагат с достатъчно място за да се развиват естествено, те стават изключително агресивни и често нападат другите птици в клетката. За да се справят с това поведение фермерите режат клюновете им в ранна възраст. Пилетата се сортират още с тяхното раждане и новородените мъжки биват отделяни и задушавани. Кокошките носачки са подложени на постоянна светлина, за да се насърчи процеса на снасянето. Много от носачките страдат от липса на минерали и умират от умора или не могат да снасят и затова са изпращани в кланици.

Прасета

Смята се, че около 90% от всички прасета, отглеждани за храна, биват силно ограничавани и прекарват живота си, затворени на тясно. Прасетата са много интелигентни, социални и предани същества, които страдат физически и емоционално, когато се затварят в тесни клетки, в които дори не могат да се завъртят. Много прасета полудяват от скука и развиват лоши навици и нервни тикове; други поради своята безнадеждност стигат до сблъсаци помежду си и дори до канибализъм. Прасетата се раждат и отглеждат в сгради, където напояването, храненето и премахването на изпражненията се извършва автоматизирано. Те не виждат слънчева светлина до момента, в който биват натоварвани за кланицата. Боклукът, мръсотията и токсичните газове от свинските изпражнения създават нездравословна околна среда и спомагат за разпространението на болести като пневмония, холера, дизентерия и трихиноза.

Телета

Месната индустрия е прочута с жестокото си отношение към телетата. Те се държат в малки кошари, които не им позволяват да се движат и да развиват мускулите си, за да се запази месото достатъчно крехко. Храната, която им се дава, е с ниско съдържание на желязо, за да се запази месото светло и привлекателно за клиентите. Телетата прекарват дните си самички без компания и биват лишени от светлина през по-голямата част от четиримесечния си живот.

Млекодайни крави

В наши дни кравите се използват за високо млекопроизводство. В някои страни кравите се инжектират с хормони (BGH - Bovine Growth Hormone), за да се удвои количеството на добиваното мляко. Това в повечето случаи предизвиква ужасни болки, предизвикани от свръхчувствителност и неестествено оголемяване на вимето. Отглеждани в промишлени ферми, кравите страдат и психически, поради липса на общуване. Кравите дават мляко около 10 месеца след раждането, затова те постоянно биват заплождани. Женските телета се запазват, за да се продължи потомството, а мъжките само няколко часа след раждането се отделят в тесни кошари, където водят жалко съществуване, преди да бъдат заклани. Когато карвите